BOYUN EĞME

HAFTALIK SİYASİ GAZETE ■ 14 HAZİRAN 2019 CUMA ■ 1 TL

Adil seçimler için kampanya:
Adaletsiz ve keyfi seçim sistemi değişmelidir

YSK'nın kararıyla yıllardır yaşadığımız adaletsizlik bir skandala dönüştü. Seçim meydanlarını düzene terk etmeye niyetimiz yok. Sermayenin demokrasi oyununu hep kendi kurallarıyla oynamasına seyirci kalmaya niyetimiz yok. ● **Sf4**

İşçi kardeş gücünün farkında mısın?

SENDİKALAR: BEĞENMİYORSAN DEĞİŞTİR

Türkiye'de SGK'da kayıtlı işçilerin sadece yüzde 14'ü sendika üyesi. Sendikasıyla patronun karşısına çıkıp toplu sözleşme imzalayanların oranı ise yüzde 7,4.

Patronlar işçilerin sendikalaşmasına izin vermiyor. Sendikaların da işçileri örgütlemek için ellerinden geleni yaptıkları söylenemez.

Patronlarla uyum içinde örgütlenip, yüklü bir maaşla gemisini yürüten sendikacılar çoğunlukta.

Sendikalar, işçilerin hak arama örgütleri olmaktan uzak. İşçileri örgütlemekten uzak, hak aramak için mücadele vermekten uzak.

Oysa, sendika da, hakkını aramak için işçilerin dayanışmasını örgütlemek de hayati önem taşıyor.

ASLOLAN İŞÇİNİN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ

Bunun için yapılması gerekenler nedir?

Birincisi, her şey işyerinde başlıyor. İşçilerin alınteri döktükleri yerde örgütlenmeleri gerekiyor. Sınıf mücadelesi sendika odalarında değil tezgah başında verilebilir.

İkincisi, sendikalaşmak için de, sendikaları hale yola sokmak için de işe işçilerin kendisinden başlamak gerekiyor. Daha bilinçli, daha örgütlü, daha mücadeleci olmaktan başka yol yok.

Üçüncüsü, işçinin hakkını almak için asıl gücünü kendi birliğinden ve politik örgütlenmesinden aldığını artık ezberlemek gerek. "İşçileri sendikalar temsil eder, sonra partiler gelir" diyen sınıf ve örgüt düşmanlarına kulak asmayın. Bir sendikanın başında yükselip, maçı düzen ve patron partilerinin sunduğu mebus koltuğunda tamamlayanları boşverin. İşçi önce işçi sınıfının partisinde örgütlenir. Bugün, işçinin işçiliğini bilmesi bile komünist partiden geçer.

Bundan 49 yıl önce yüzbinlerce işçi gücünü birleştirip sokaklara dökülerek Meclis'te oynanan bir oyunu bozdu. İşçi sendikalarını teslim almak için hazırlanmış bir yasa taslağı iki gün boyunca sokakları dolduran işçilerin eylemiyle geri çekildi.

Artık çok uzak bir tarih sayılabilir.

Unutmamamız gerekense şu: Aradan geçen 49 yılda Türkiye işçi sınıfı büyüdü, güçlendi. Artık bu ülkede, işçilerin güçbirliği yapıp "olmayacak" dediği bir şeyi kimse olduramaz. İşçiler örgütlü olarak hareket ettiğinde bu ülkede her şey durur.

Patronlar da bunu bildikleri için, işçileri düzen partilerinin kuyruğuna takıyorlar. O yüzden işçileri sarı sendikacıların insafına bırakıyorlar.

15 – 16 HAZİRAN 1970: HAYAL DEĞİL, MASAL DEĞİL

15 – 16 Haziran 1970'te olanları her yıl masal gibi tekrar tekrar anlatmanın anlamı yok. Geçmiş bugüne bağlanamıyorsa, sadece uyutur, sadece çürütür.

Bu önemli deneyimi unutmamak, deneyimden bugüne gelenlerin altını çizmekse işçi sınıfı partisi için bir görev.

49. yıldönümünde büyük işçi ayaklanmasını kısaca hatırlatalım.

1970'e nasıl gelindiği ile başlarsak...

Amerikan tipi sendikacılığın yardımıyla, komünistlere uygulanan baskılar eşliğinde işçileri hareketsiz kılmayı yıllarca başarmışlardı ama 1960'lara gelindiğinde işler değişti.

1967'de Türk-İş'ten ayrılan sendikalar Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'i kurdu.

DİSK kısa zamanda patronların korkulu rüyası oldu.

1970'te DİSK'i etkisizleştirmek, işçileri devrimci sendikalardan koparmak için sendikal mevzuatı değiştirme yolunu denediler. Hazırlanan yasa tasarısı meclise geldiğinde kıyamet koptu.

Kocaeli – İstanbul hattında DİSK üyesi işçiler çok sayıda Türk-İş üyesi işçinin de katılımıyla 2 gün süren sokak gösterileriyle yasa tasarısını protesto etti.

Polisin ve ordunun harekete geçirildiği, Gebze'den Topkapı'ya işçilerin sel olup aktığı bu iki günde 3 işçi can verdi. Yasa tasarısı geri çekildi.

Gösteriler yüzünden çok sayıda işçi ve sendikacı daha sonra yargılandı. Bu yargılamalar sayesinde büyük işçi direnişiyle ilgili pek çok gerçek kayda geçmiş oldu! Mahkeme salonlarında işçilerin haklı direnişi zabıtlara geçti.

AYNI GEMİDE DEĞİLİZ, AYNI PARTİDE DEĞİLİZ

İşçilerin düzen partilerine ihtiyacı yok. Sermayenin kulu olmuş, TÜSİAD kapılarında kuyruğa giren partilerle değil, işçilerin çıkarları için örgütlenen, işçi iktidarını hedefleyen bir partiyle yürüyebiliriz.

"Aynı gemideyiz" masalının arkasında ne yattığını öğrendik. Kriz fırsatçısı patronların "gemi batarsa mazallah" tehditleriyle kendi gemilerini nasıl yüzdürdüklerini gördük.

Öyleyse görmemiz lazım: Patronlarla aynı gemide değilsek, aynı partide de olamayız.

İŞÇİLER İKTİDARA

İşçiler gücünü bildiğinde şunu da bilecek: Bir işçi iktidarı mümkündür. Asalak patron sınıfını sırtımızdan atıp, bu ülkeyi kendimiz yönetebiliriz.

Bunun yolu, işçilerin patronlardan bağımsız, düzenden bağımsız örgütlenmesinden geçer. İşçi iktidarı için, işçi sınıfı partisinde örgütlenmek gerekir.

İşçi iktidarı, gerçekten işçilerin kurtuluşu için kurulacaksa, komünist bir iktidar olmalıdır

ISSN 2564-7385
9 772564 738002 >

NE YAPMALI ?

HAYDİ UNUTMAYALIM, BİZ GÜCÜ NERDEN ALIRIZ? DAYANIŞMA

Türkiye Komünist Partisi, maddi kaynaklarını üyelerinin ve dostlarının, dişinden tırnağından artırdıklarıyla partiye aidat ve bağış verenlerin katkılarıyla oluşturuyor.
Türkiye Komünist Partisi'ne bağışlarınızla katkı koyabilirsiniz. Hesap numaralarımız şöyle:

T. HALK BANKASI
Kadıköy/İstanbul Şubesi
Şube kodu : 0140
Hesap no: 16000060
Türkiye Komünist Partisi IBAN:
TR960001200914000016000060

YAPI KREDİ BANKASI
Ümraniye Çarşı Şubesi
ŞUBE KODU : 1171
HESAP NO: 87854153
Türkiye Komünist Partisi IBAN:
TR490006701000000087854153

BU SENDİKALAR İŞÇİ SINIFINA Y

'Olmaz olsun sendikalar' demiyoruz. Tersine, sendikalaşma oranının yerlerde süründüğü bir zamanda sendika düşmanlığı yapmak olmaz. İşçi mücadelesinin bütün yükünü ve yetkisini sendikalara vermekse işçi sınıfını örgütsüzleştirmekten başka bir şeye yaramıyor.

Türkiye'de işçilerin örgütlenmesinin ve ekonomik çıkarlarını örgütlü olarak savunmalarının önünde birçok engel var. Bu engellerin bir kısmı sendikal mevzuattaki "boşluklarla" ilgili. Patronların yararına sunulmuş olan bu boşluklar, işçilerin örgütlenme ve dayanışmasını zorlaştırıyor.

Asıl sorunsa bu engelleri sendikaların artık kanıksaması ve sendikal hakların genişletilmesi için mücadele edemez hale gelmeleri. Bugün sendikal örgütlülük çok düşük seviyede.

Sendikalaşma oranı, son resmi istatistiklere göre %13,9 olarak açıklandı.

SGK kayıtlarına göre 13,4 milyon çalışanın yaklaşık 1,9 milyonu sendikalı durumda. Tabii bu istatistikler, sadece kağıt üzerinde... Bu istatistiklere kayıt dışı çalışan milyonlar dahil edilmiyor.

E-devlet üzerinden çalıştığı işkolunda bir sendikaya üye olup bunun dışında sendikayla hiçbir ilişkisi olmayanlar da örgütlü sayılıp hesaba katılıyor. Sendikalaşmanın asıl düzeyi ise işyerinde toplu sözleşme imzalanıp imzalanmadığı, yani işçilerin patron sömürüsünü toplu sözleşme ile sınırlayıp sınırlamadığı ile ölçülür.

Eğer sendikalı işçi olarak toplu sözleşme kapsamındaki çalışanlar sayılırsa Türkiye'de fiili sendikalaşma oranı %7,4'e düşüyor.

Kısacası her 100 işçiden 93'ü örgütsüz. Bu rakamlar, sendikaların işçi sınıfını örgütleyemediğini gösteriyor.

İŞÇİLER SENDİKA İSTİYOR AMA SENDİKALARA GÜVENMİYOR

İşçilerin çok büyük bir kısmı sendikasız. Patronla toplu sözleşme yapacak bir sendika çatısı altında değil. Sendikalar işçileri örgütleyemiyor, madalyonun bir tarafında bu var.

Madalyonun diğer yüzünü ise işçilerin haklarını savunmak ve genişletmek için sendikalara güvenmiyor olmaları oluşturuyor. İşçi sınıfı, faaliyetlerinin başına mücadeleyi değil uzlaşmayı yazan sendikalara güvenmiyor.

Patronlara kapalı kapılar ardında işçinin alın terini pazarlayan sendikacılara aidat vermek istemiyor. Çok sayıda örnek var. Mücadele eden işçiyi sendikalar, bir noktada yalnız bırakıyorlar ve patronları tümden karşıya almak istemiyorlar.

Bu güvensizliğin işçilerin hayatını kolaylaştırdığını söyleyemeyiz elbette.

Sendikal mücadelenin sorunlarını çözmek için yapılması gerekenin, bu güvensizliği gidermek, işçileri sendikalara güvenmeye ikna etmek olduğunu da hiç söyleyemeyiz.

"Solun sendikalara olan güveni yıpratarak sendikalaşmaya zarar verdiğini" söyleyen sendikacılar da var ve bunun düpedüz sendika ağalığı olduğunu söylemeyecek-sek, bürokrat kolaycılığı olduğunu söyleyebiliriz.

Sonuçta bu tabloda bir gerçek ortaya çıkıyor: Sendikalar işçi sınıfını temsil etmiyor, edemiyor, bu verilerle edemeyecek.

İşyerlerinde işçiler yalnızlaşmak ve patron karşısında eğilip bükülmek istemiyorsa sendikaların yapamadığını yapmak patrona karşı bir araya gelmek ve dayanışmak zorunda. Patronlarla el sıkışmak için sıraya giren sendikacılara değil her an patronların ensesinde olacak işyeri örgütlenmelerine ihtiyaç var. İşyerlerinde patronların ensesine basmadan, fabrikalarda, işyerlerinde, plazalarda ve madenlerde öncü bir işçi kuşağı yaratmadan, sınıf mücadelesinin canlanması mümkün olamaz.

SENDİKAL DÜZEN DÜZENDEN YANA

12 Eylül Darbesi, en fazla işçi sınıfına darbe indirdi. Mücadeleci sendikaların kapısına kilit vurdu ve işçi sınıfı içindeki en canlı damarları kesmeyi amaçladı. Bu amacında başarılı oldu. 12 Eylül'den sonra bu topraklarda, elbette önemli işçi mücadeleleri verildi ama bunların tamamında asıl sürükleyen işçiler, sürüklenen sendikalar oldu.

JAGUAR ŞEMSİ ÖRNEĞİ

Sendikalar işçi mücadelesine fren mekanizması haline geldi. Bahar Eylemlilikleri'nden hemen sonra 1990'lı yılların başında Zonguldak'tan Ankara'ya Büyük Madenci Yürüyüşü'nü durduran, madencilerin sendikası ve o sendikanın kullandığı otomobilinden sebep "Jaguar" lakaplı başkanıydı.

Üstelik Jaguar Şemsi, sendikanın başına paraşütle yerleştirilmiş birisi değildi, gerçekten işçi kökenliydi. Fakat ufku "pazarlıkçılıkla" sınırlıydı, işçi örgütlenmesinden anladığı mafya tipi çetelerde bulunan türden ilişkilerle oluşturulan yapılardı. 1999 yılında kendisini vuran Cengiz Balık da bu ilişkiler içinde yerini almış, yanı başında büyümüş bir çete mensubuydu.

AYNI GEMİDELER!

"Sendikayız bozguncu değiliz" lafı en çok işçi eylemlilikleri yükseldiğinde duyulur. Sendikalar gerektiğinde hükümetlere payanda olur. Çoğu zaman "aynı gemideyiz" nidaları en çok sendikacılar tarafından dillendirilir.

AKP'li yıllarda yandaş sendikaların Memur-Sen'i, Hak-İş'i ile üye sayılarını alabildiğine artırdığı biliniyor. Sendikaların yandaşlık yaptıkça üye kazandığı bir sendikal düzen kuruldu. Yandaşlık yap, üyeni arttır, işçinin alın terinden verdiği aidatları harca...

Aynı kirli düzen CHP'li belediyelerde de kuruldu, kuruluyor. Sendikaların tabelası değişiyor, işçiler bir sendikadan diğerine geçiyor. AKP'ye yakın olanı da, CHP'lisi de "aynı gemideyiz" şarkısı söylüyor.

Bu korodan işçiye fayda yok. Buradan örgütlenme çıkmaz, mücadele yükselmez.

MİLLETVEKİLLİĞİ İÇİN BİR BASAMAK

Başka ülkelerde de çok farklı değil, Türkiye'de de sendikacılık, bir kariyer basamağı olarak kullanılıyor. Düzen partilerinin her seçimde sendikacılar için kontenjanı vardır. Bu kontenjan, sendikacı hangi işçi ve memur konfederasyonunda ise ona göre doldurulur. Hak-İş ve Memur-Sen'den AKP sıralarına, DİSK'ten CHP, Türk-İş'ten yıllarca merkez sağ ve sol parti milletvekilliklerine sıçrandı.

DİSK'in genel başkanlarının CHP milletvekili olması artık bir gelenek haline geldi. Milletvekili olan sendikacı, işçi mücadelesinin abecesini unutmakla kalmıyor, grevde ve eylemde patrondan yana taraf oluyor.

Hatırlanacaktır, DİSK eski Başkanı Kani Beko, CHP milletvekili olduktan sonra bir CHP'li belediyede başlayan grev için "Grev bir anlamda işsizliktir. Grevin kazananı olmaz. Grev her iki tarafın da aslında istemeyeceği bir seçenektir, dolayısıyla da uzlaşmanın bir yolu bulunmalıdır." diyerek tarafını belli etmişti. Mücadeleyi değil uzlaşmayı işaret etmek, güçlünün yani patronun ekmeğine yağ sürer. Bunu en iyi yılların sendikacıları bilir.

BOYUN EĞME

Boyun Eğme Haftalık Siyasi Gazete - Sayı 174
İmtiyaz Sahibi: Gelenek Basım Yayım ve Ticaret Ltd. Şti Sorumlu Müdür: Mustafa Akal Yazı İşleri: Orhan Gökdemir, Mehmet Kuzulugil Tasarım: Uğur Güç
ISSN: 2564-7385 Adres: Osmanağa Mh. Osmancık Sk. No:9/16 Kadıköy - İstanbul Baskı: Deren Matbaacılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti. Beylikdüzü OSB Mah. Orkide Cad. No: 9/Z Beylikdüzü-İstanbul

AKBANK
Bahariye Şubesi
Şube kodu : 0141
Hesap No : 0128702
Türkiye Komünist Partisi IBAN:
TR320004600141888000128702

ETMİYOR

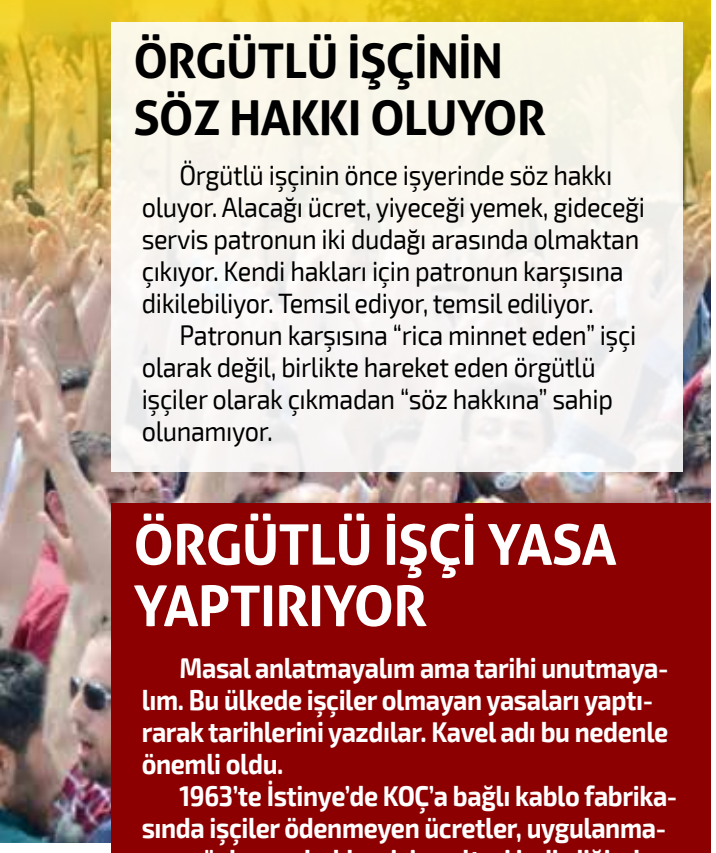

ÖRGÜTLÜ İŞÇİNİN SÖZ HAKKI OLUYOR

Örgütlü işçinin önce işyerinde söz hakkı oluyor. Alacağı ücret, yiyeceği yemek, gideceği servis patronun iki dudağı arasında olmaktan çıkıyor. Kendi hakları için patronun karşısına dikilebiliyor. Temsil ediyor, temsil ediliyor.

Patronun karşısına "rica minnet eden" işçi olarak değil, birlikte hareket eden örgütlü işçiler olarak çıkmadan "söz hakkına" sahip olunamıyor.

ÖRGÜTLÜ İŞÇİ YASA YAPTIRIYOR

Masal anlatmayalım ama tarihi unutmayalım. Bu ülkede işçiler olmayan yasaları yaptırarak tarihlerini yazdılar. Kavel adı bu nedenle önemli oldu.

1963'te İstinye'de KOÇ'a bağlı kablo fabrikasında işçiler ödenmeyen ücretler, uygulanmayan sözleşme hakları için şalteri indirdiğinde ülkede grev hakkını düzenleyen yasa bulunmuyordu.

Grevi polis zoruyla durdurmaya, dışarıdan getirilen işçilerle kırmaya, sendikacıları ve işçileri tutuklayarak bitirmeye çalıştılar. Hatta başarılı oldukları anlar bile oldu. Ama bu grev, ardından grev hakkını düzenleyen yasanın meclisten çıkarılmasına neden oldu. Bu Kavel işçilerinin tek başlarına başardıkları bir şey değil, Türkiye işçi sınıfının biriktirdiği örgütlülüğün bir kazanımı oldu.

ÖRGÜTLÜ İŞÇİNİN BİLEĞİ BÜKÜLMEZ

Yakın tarihimiz örgütsüzlüğün işçilere nasıl zarar verdiğinin örnekleriyle dolu. Örgütsüzlük dediğimizde buna işçinin sözünün geçmediği bürokratik sendikalar da dahil. Öte yandan yine tarihimiz, örgütlü işçinin nasıl bir güç kazandığının örneklerini de taşıyor.

1970 yılı yazında yaşanan 15-16 Haziran olayları her yıl aynı cümlelerle anılan, işçi sınıfının "Hayber Kalesi Hikayesi"ne dönmüş uzak geçmişten bir efsane haline geldi. Bizim huyumuz bu değil. Geçmiş bugüne bağlanamıyorsa, sadece uyutur, sadece çürütür.

49 yıl önce yaşanan bu büyük işçi direnişinin uyku veren bir hikaye haline getirilmesine de izin verecek değiliz.

ÖZÜ YETER: ÖRGÜTÜ KORUYAN ÖRGÜTLÜ İŞÇİ

Yaşananların özeti şudur: Amerikan tipi sendikacılığın yardımıyla, komünistlere uygulanan baskılar eşliğinde işçileri hareketsiz kılmayı yıllarca başardılar. 1960'lı yıllarda tabloyu değiştiren çok şey yaşandı. Sosyalizmin dünya çapında kazandığı etkinlik ve güç, Türkiye'de 27 Mayıs'tan sonra oluşan göreli özgürlük ortamında ortaya çıkan Türkiye İşçi Partisi ile ülkeye ve işçi sınıfımıza yansıdı.

1967'de Türk-İş'ten ayrılan sendikalar Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'i kurdu.

DİSK kısa zamanda patronların korkulu rüyası oldu.

1970'te DİSK'i etkisizleştirmek, işçileri devrimci sendikalardan koparmak için sendikal mevzuatı değiştirme yolunu denediler. Hazırlanan yasa tasarısı meclise geldiğinde kıyamet koptu.

Kocaeli – İstanbul hattında DİSK üyesi işçiler çok sayıda Türk-İş üyesi işçinin de katılımıyla 2 gün süren sokak gösterileriyle yasa tasarısını protesto etti.

Polisin ve ordunun harekete geçirildiği, Gebze'den Topkapı'ya işçilerin sel olup aktığı bu iki günde 3 işçi can verdi. Yasa tasarısı geri çekildi.

Gösteriler yüzünden çok sayıda işçi ve sendikacı daha sonra yargılandı ama bu yargılamalar işçi sınıfımızın tarihine aydınlık belgeleri işlemeye yaradı sadece.

ÖRGÜTSÜZ OLUNCA YASAL HAKLAR BİLE UYGULANMIYOR

İşçiler örgütsüz olduğunda mevcut yasalardaki haklarını bile uygulamada alamıyorlar. İşçi örgütsüzse fazla çalıştırılıyor ama ücreti ödenmiyor. İşçi örgütsüzse maaşının asgari ücret tutarı bankaya, fazlası varsa zarfın içinde eline veriliyor. Yani aldığı ücret düşük gösterildiği için sosyal güvenlik hakları da ona göre oluşuyor. Bazen sigortası bile yapılmıyor, kaçak çalıştırılıyor. İşçi örgütsüzse maaş geriden geliyor, bazen aylar geçiyor tek kuruş ücret almadan çalışmak zorunda kalıyor. Yasada iş güvencesi var haksız fesih yapılmaz diyor ama bir sabah pat diye işyerinin kapısı suratına kapatılıyor. Kıdem tazminatı ödenmiyor. Sendikaya üye olma hakkı Anayasa'da yer alıyor ama sendikalaşmaya kalktığında kapının önüne konuyor. İşçiler örgütlenmediğinde, birlikte hareket etmediğinde yasal hakları bile uygulanmıyor.

ÖRGÜTSÜZ OLUNCA YASALAR PATRONLAR İÇİN ÇIKIYOR

İşçiler örgütsüzse memlekette onların yararına bir şey olmuyor. Onlar örgütsüz olduğunda örneğin mecliste yasa yapanlar hep patronlar için yasa çıkarıyor. İşçilerin örgütsüz olması onlara pahalıya mal oluyor. İşte örgütsüzlüğün sadece son on yıl içindeki kısa bir bilançosu:

- **Taşeron işçiliği yaygınlaştırıldı.**
- **Çalışma süreleri esnekleştirildi. Yasalar çıkartılarak!**
- **Hafta tatili Pazar günü olmaktan çıkarıldı. Bir tek "pazarı" olan işçi için Pazar günü normal iş günü gibi çalıştırılmak, hafta sonu mesaisi almamak yasayla serbestleşti.**
- **Standart dışı istihdam tipleri yasalaştı, işi olan işsizler düzenli bir geliri olmayan işçiler yaratıldı.**
- **Patronlar aralarında işçi kiralamaya başladı. Ardından işçi kiralama ofisleri kuruldu. Sonra bu ofisler işçi kiralamaya başladı. Yasalarla oldu bu!**
- **Grev yasakları yeni yasalarla genişletildi.**
- **Sendikalaşma zorlaştırıldı.**
- **İşsizlerden daha fazla patronların kullandığı bir işsizlik sigortası fonu oluşturuldu.**
- **İşçi sağlığı ve güvenliği alanında en kapsamlı yasal değişiklik yapıldı ancak işçi ölümleri katlandı.**
- **Kamu malları patronlara satıldı, özel sektör ihya edildi.**

EMPERYALİZM SENDİKAL ALANI HİÇ BOŞ BIRAKMAZ

Sendikalar gücünü işçiden almaz, işçiyi örgütleyemezse değirmenini döndürmek için başka güçlere sırtını dayar. Emperyalist ülkelerden gelen fonlarla faaliyetlerini yürütür, sendikal düzeni AB'den ve ABD'den gelen kaynaklarla sürdürür. Ülkemizin en büyük işçi konfederasyonu Türk-İş, kuruluşundan bir süre sonra ABD'den maddi yardım almaya başlamış ve sendikacılar ABD - Türkiye arasında mekik dokumuşlardı. 1990'lı yıllarda ise DİSK ve bağlı sendikalar, AB ülkelerinden gelen fonlarla ayakta kaldılar.

Tabii ilişki karşılıklıydı. Emperyalizm, işçi mücadelesi alanını ve sendikaları kuşatıyor, bunları zaman zaman ülke siyasetine müdahalenin aracı haline getiriyordu. Türkiye'de işçi mücadelesinden kaçan sendikalar içinse verdikleri demokrasi mücadelesinde (!) işaret ettikleri adres gelişmiş kapitalist ülkeler oluyordu. AKP'nin ilk yıllarında AB üyeliği için Türkiye'de başlatılan reformlarla ülkede piyasalaşma derinleştirilirken ve Cumhuriyet'in birçok kazanımı ortadan kaldırılırken, birçok sendika ve sendikacı "Emeğin Avrupası" söyleminin TC acentası haline gelmiş ve AKP projesine AB'cilik yaparak destek sunmuşlardı. Dükkan böyle açılınca, vitrin bazen değişse de, AB'den ve ABD'den medet ummak ve bu ülkelerden demokrasi dilenmek yine sendikal düzenin asli işlerinden olmaya devam ediyor.

TKP ÇAĞIRIYOR: İŞÇİLER PARTİYE, PARTİ İKTİDARA

Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfının örgütlü kılınması için esas halkanın parti olduğunu biliyor. İşçi sınıfı kendi partisine sahip çıkıp, onda örgütlenmediğinde sendikası patronun elinde oluyor, patronlar her fırsatta işçilerin birliğini baltalıyor bölüyor.

Türkiye Komünist Partisi, işçilerin doğal örgütü. İşçiyim diyenin bir düzen partisinde yeri yok.

Son yıllarda parti bununla ilgili önemli bir hamle yaptı. Bulunduğu işyerinde partiyi örgütlemek, komünistliğin hakkını alın teri döktüğü yerde vermek anlamına geliyor. Giderek daha fazla sayıda işçi, partisini örgütlerken de önceliği işyerine veriyor. Giderek daha fazla işyerinde "TKP örgütleniyor."

ÖRGÜTLÜYORUZ, ÖRGÜTLENİYORUZ: PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

Patronların Ensesindeyiz Dayanışma, Haberleşme ve Mücadele Ağı, sabit kurumsal yapısı olan, hiyerarşisiyle iç hukuku ve tüzüğü ile sıkı tanımlanmış bir örgüt değil. Öte yandan bir dayanışma ağı olarak işçi sınıfının örgütlü kılınması, örgütlülüğün değerini anlaması konusunda çok kısa zamanda büyük adımlar attı.

Çünkü örgütlülük birliktelik demek ve PE işçileri birleştiriyor. Çünkü örgütlülük akıl ortaklığı demek ve PE işçilerin aklını ortaklaştırıyor. Avukatları, uzmanları, gazetecileriyle ağın içinde yer alan her bir işçinin sınıfın büyük aklını paylaşmasını sağlıyor.

Çünkü örgütlülük hazırlık yapabilmek, anlık tepkilerin ötesinde stratejiler kurarak hareket edebilmek demek ve PE tek tek işyerlerinde olduğu kadar tüm ülke çapında işçilerin hakkını yedirmemek için örgütlü bir biçimde hazırlıklar yapıyor, dayanışma ağı içinde işçileri harekete geçiriyor.

ŞABLON DEĞİL GERÇEK HAREKET: İŞYERİ KOMİTELERİ

Türkiye Komünist Partisi, kendi örgütünü işyeri birimleri ile geliştirirken, mücadele etmek isteyen işçileri birleştirmek, işyerlerinde ortak güç oluşturmak için işyeri komitelerini örgütlüyor.

İşyeri komiteleri kesin kurallara, belirlenmiş bir tasarıma göre oluşturulmuyor. Tersine işçileri örgütlü kılmak, patronun karşısına dikilmek ve birlikte hareket etmek dışında bir kuralı yok. Bir tane de ilkesi var: Ben işçiyim ve tüm işçiler benim kardeşimdir diyenlerle yürümek.

İşyeri komitelerini sendikaların yerini alacak bir şey olarak önermiyoruz. Sendikalarla olmuyorsa işyeri komiteleriyle hakkımızı arayalım da demiyoruz.

Sendika olsun olmasın, işçinin gerçek örgütlülüğünün işyerlerinde oluşturulacak gerçek dayanışma ile olacağını biliyoruz.

İşyeri komiteleri sendikaların yerini tutmaz diyoruz ama... Sendikaları üste işyeri komitelerini alta koymaya da niyetimiz yok. Sendikalara şekil vermek için bile işyerlerindeki bu örgütlenmelere ihtiyacımız var.

Sonuçta sendikalar işçi örgütü oldukları kadar sermaye düzeninin hukuku içinde ortaya çıkan kurumlar. Bu kurumların ne kadar işçi örgütü ne kadar düzen kurumu olduğunu da belirleyecek olan işçilerin kendi örgütlenme becerileri.

Üstelik, sendikalaşma oranının el birliğiyle yerlerde süründürüldüğü ülkemizde komiteler işçilerin örgütlü biçimde haklarını aramaları, patron karşısında temsil edilmeleri için bir araç oluyor. Sendikanın daha baştan, işyerine girmeye çalışırken durdurulduğu pek çok örnekte, komiteler önce hak almak için örgütlenmenin, sonra hak almanın ve giderek sendikalaşmanın yolunu açıyor.

BOYUN EĞME

TARİHTE BU HAFTA

Sovyet kozmonot Valentina Tereşkova uzaya çıkan ilk kadın oldu. Görev için yapılan elemelere başvurduğunda bir tekstil fabrikasında montaj işçisi ve amatör serbest paraşüt sporcusuydu. Uzaya çıkan ikinci kadın (Tereşkova'dan 19 yıl sonra) yine bir Sovyet yurttaşı olan Svetlana Savitskaya'dır. (16 Haziran 1963)

Seçim oyununda halkın kaybetmemesi için oyunun kurallarının değişmesi lazım

Paranın saltanatı altında "halkın kendi kendisini yönetmesinin" bir yalan olduğunu biliyoruz. Seçimlerin, sermaye egemenliğinin sürdürülmesi için çok iyi kullanıldığını da görüyoruz. Fakat, seçim meydanlarını düzene tek etmeye niyetimiz yok. Sermayenin demokrasi oyununu hep kendi kurallarıyla oynamasına seyirci kalmaya niyetimiz yok.

Milli iradeden, demokratik seçimlerden, "atanmışların vesayetinden kurtulup, seçilmişlerin yönetimine geçmekten" söz edip durdukları uzun bir dönemin sonunda artık demokrasiye inanan kalmadı!

Dershanelere, eğitimde adaletsizliğe, fırsat eşitsizliğine rağmen üniversite sınavlarına yine de inandığımız yıllar, ÖSYM skandallarıyla kapanmıştı. Şimdi, "5 yılda bir seçim var, yönetimi beğenmezsen değiştirirsin" sözlerinin inandırıcılığı da AKP'nin seçim skandallarıyla bütünüyle ortadan kalktı.

ADALETSİZLİĞİN BU KADARINA PES

Mühürsüz zarflar, çalınan oy çuvalları, sandık başında çevrilen dolaplar...

Bunlara bu seçimde, sonucu beğenmeyince seçimi iptal ettirme huyu eklendi.

31 Mart seçimleri açıkça çalındı.

Seçimi kazanan İmamoğlu, mazbatasını çalanlara "helali hoş olsun, yeniden yapalım yeniden kazanırız" diyebiliyor. Peki, verdiği oy hiçe sayılanlar ne olacak? "Sonucu beğenilmeyen seçimler iptal edilir" kuralı ortaya çıktığında "Eşit ve genel oy hakkı" da kundaklanmış olmayacak mı?

ADALETSİZ SEÇİM SİSTEMİNİN DEĞİŞMESİ ŞART

Öte yandan, seçimlerdeki adaletsizlik ve hile düzeni çalınan oylardan, mühürsüz zarflardan, keyfi ve hukuksuz iptallerden ibaret değil.

İşin bu noktaya gelmesi de, seçim sistemindeki adaletsizliklerin gıdım gıdım kabul ettirilmesiyle oldu. Oyunun bozuk kuralları baştan kabul edildiğinde, başka bozuk kurallar da kullanıma girebiliyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin başlattığı "Adil seçimler için kampanya" bu nedenle yakıcı ve güncel. Çünkü: Adaletsiz ve keyfi seçim sistemi değişmelidir.

ADALETSİZ VE KEYFİ SEÇİM SİSTEMİ DEĞİŞMELİDİR

31 Mart yerel seçimleri, seçim sisteminin iktidarın elinde bir oyuncağa dönüştüğünü, halkın geneli aleyhine adaletsizliğin ve keyfiliğin son noktaya vardığını göstermiştir.

Adaletli bir seçim sistemi için mevcut durumun kökten değişmesini gerekli gören TKP şu önerileri yapmaktadır:

1- YSK'ya keyfi davranma olanağı tanıyan uygulama değiştirilmeli, seçime ilişkin kurallar anayasal güvence altına alınmalıdır.

Anayasa ve yasalarla tanımlanmış olan seçme ve seçilme hakkının YSK ve ilgili kurulların yorumu üzerinden gaspı anlamına gelecek yorum ve uygulamalara olanak tanıyan tüm yollar kapatılmalıdır.

2- Seçime katılan tüm partiler sandık ve seçim kurullarında temsil edilmelidir.

Seçime katılan partiler büyüklükleri ve güçleriyle ayrıma tabi tutulmuş; seçime katılma kararı belirlendikten sonra da sandık ve seçim kurullarında temsiliyet sınırlaması getirilmiştir. Bu sınırlama kaldırılmalı, seçime katılan tüm partiler sandık ve seçim kurullarında temsil edilme hakkına sahip olmalıdır.

3- YSK'nın hükümete bağlı kuralsız işleyişini engellemek için yargı sistemi yeniden düzenlenmelidir.

Yargı yürütmenin güdümünden kurtarılmalı, bağımsızlığı sağlanmalıdır. YSK buna bağlı olarak yürütmenin emirlerinden bağımsızlaşmalı, seçime katılan tüm siyasi partilerin temsiliyetleri ve savunma hakkının örgütsel sahibi Barolar Birliği sürece dâhil olmalıdır.

4-Hükumetin seçmen kütükleri ile oynamasının önüne geçilmelidir.

Seçimin varlığı seçmene ve genel oya dayanır. Seçmen kütüklerinin oluşturulma yöntemi değiştirilmelidir. "Adrese dayalı nüfus kaydı" örneğinde olduğu gibi keyfiliğe ve üzerinde rahatça oynamaya izin veren uygulamalar kesinlikle değiştirilmelidir.

5-KHK ile görevi sonlandırılanların seçme-seçilme hakkı meşrudur.

KHK sürecinin kendisi hukuk dışıyken KHK ile ihraç edilenlerin seçme-seçilme hakkı ellerinden alınamaz.

6-Devlet yardımı eşit dağıtılmayacaksa kaldırılmalıdır.

Halktan toplanan paraların seçime katılan tüm partilere eşit dağıtılması esas olmalı ya da devlet yardımı kaldırılmalıdır.

7-Devlet memurlarının siyasi parti üyeliğine dair yasak kaldırılmalıdır.

Siyaset yapma hakkı tüm devlet memurlarına tanınmalıdır.

8- Seçim barajı kaldırılmalıdır.

Yönetimde istikrar için temsilde adalet ilkesinin tali olmaya itildiği %10 seçim barajı kaldırılmalıdır. Ancak burada dikkat edilmesi gereken konu, sıfır ya da düşürülmüş seçim barajlarında, iktidar partisine ve büyük partilere yarayan "daraltılmış bölge" ya da "dar bölge" tercihleri tuzağına düşmemektir.

Adı - Soyadı .... Mesleği ..... İletişim Bilgisi .... İmza .....

YARGI BAĞIMSIZLIĞI YOK YARGIDA KEYFİLİK VAR

YSK'nın açıkça hukuksuz ve saçma olan 5 Mayıs kararı, sadece bu kurumun nasıl bir yozlaşma içinde olduğunu göstermiyor. Yani sorun yozlaşmış ve hukukla ilişkisini koparmış YSK üyelerinden ibaret değil. YSK'ya böyle bir keyfilik alanı verilmiş durumda.

Hukuksuzluk şu düzeyde: Hukuksuz kararlar alabilme hakkı YSK'ya tanınmış!

TKP bunun için şöyle söylüyor: YSK'ya keyfi davranma olanağı tanıyan uygulama değiştirilmeli, seçime ilişkin kurallar anayasal güvence altına alınmalıdır.

YSK'nın hükümete bağlı kuralsız işleyişini engellemek için yargı sistemi yeniden düzenlenmelidir.

SAMANALTI / Sait Munzur

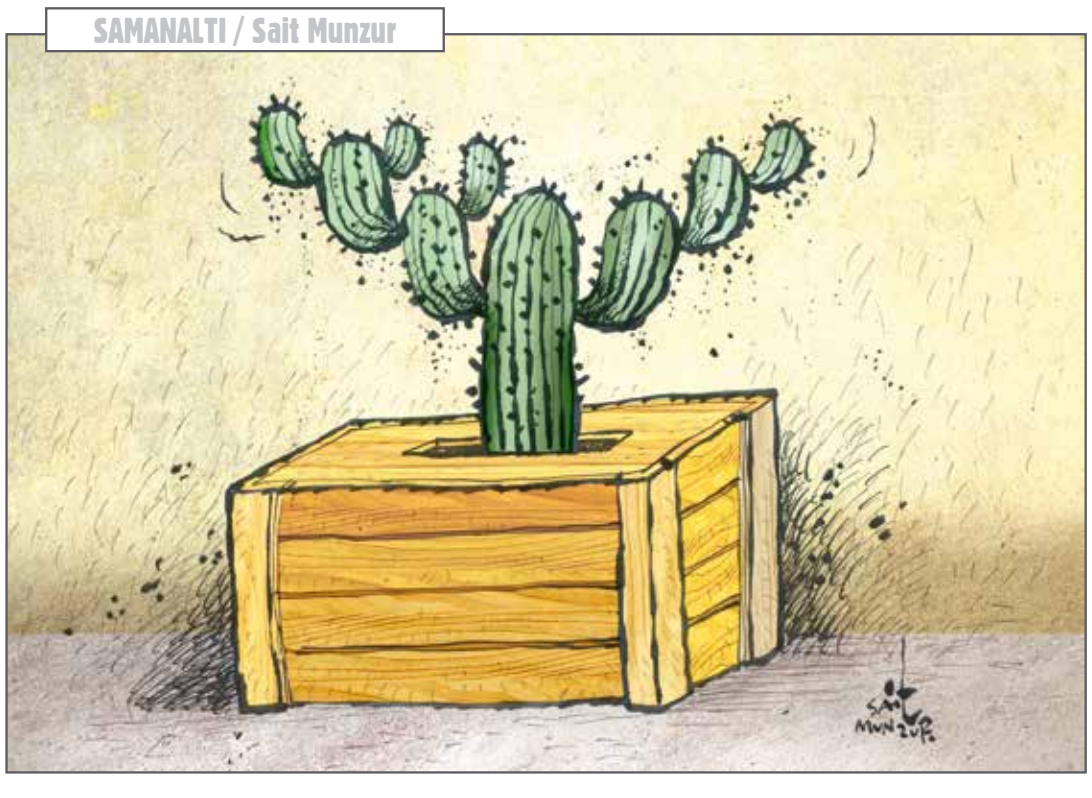

PARTİLER ARASINDA ADALET SAĞLANMALIDIR

Seçim barajı gibi eşitsizliği baştan kural haline getiren bir uygulamayı "istikrar" diyerek, "marjinaller de elensin" ayıbını savunarak kabul ettirdiler. Bunun halkın iradesine, politik örgütlenme hak ve özgürlüğüne nasıl ipotek koyduğu artık herkesçe görülüyor.

Bazı partiler devlet bütçesinden semirtilirken, propaganda hak ve özgürlüklerinin nasıl budandığını artık herkes görüyor. TKP bunun için şöyle söylüyor: Devlet yardımı eşit dağıtılmayacaksa kaldırılmalıdır.

Seçime katılan tüm partiler sandık ve seçim kurullarında temsil edilmelidir.

Mevcut seçim sistemi içinde sürekli haksızlığa uğradığı, oyları çalındığı, propaganda hakkı elinden alındığı, seçmenleri baskıya uğradığı halde uygulanan barajı "elverişli" bulan bir düzen muhalefeti var.

CHP, seçim barajı sayesinde kendi seçmeni içinde de ciddi bir sayıya ulaşan sol eleştiriyi bastırıp oyları topluyor. Burada tek sorun "oy" değil. CHP yönetimi için seçim barajı sayesinde oylarını biraz daha artırmaktan daha önemli bir şey var: Baraj sayesinde her türlü sağcılığı yapıp, tabanına ve ona oy verenlerin iradesine ihanet edip yoluna devam etmek mümkün oluyor.

"Tatava yapma bas geç" ve "tıpış tıpış verecekler" arsızlığını da tam olarak adaletsiz seçim sisteminin sağladıklarıyla yapıyorlar.

Her seçimde "barajın altına itilmekle" tehdit edilen HDP bile baraj üzerine politika yapabiliyor. Baraj altında kalmasının yaratacağı olumsuz sonuçlar üzerinden sola destekleme zorunluluğu getiren bu parti, zaman zaman "barajın düşürülmesi" konusunu gündeme getiriyor ama barajın kaldırılması konusundaki çabalar sadece lafta kalıyor. Bu yüzden TKP böyle söylüyor: Seçim barajı kaldırılmalıdır.